

A szerelem olyan...

A szerelem olyan, mint egy rózsaszál,
tövisei szúrnak, mint a kínhalál.
Illatával kedveskedik szerényen.
Ha letéped a szép bársony szirmait,
lehullatja, s eldobja leveleit.

DÁNIEL NAGY LÁSZLÓ

Az itteni őszi...

Itt
az Ősz
- a megszokott hulló falevelekkel –
a tó partján söpör
szél karjaival, bár messze elér,
a nyári napok hevével
mégis
az utcákon futkározik
fel s alá
legszívesebben.

Ne kérdezd, miért oly ostoba,
még sok a dolga a közelgő fagyásig.
Munkája harc az elemekkel.
Szakálla rőt,
nyelve érzéken lobban,
vívódik sok gazzal,
elvacakol sok lim-lommal.
Nekiiramodik újra
a volt pusztaságnak,
árapálynak, árdagálynak.

(A High-parkban ilyenkor még láthatók,
juharfalevelekkel díszített sétányokon
a tarka öltözetű, kutyás-hölgyek)

Megacity ma,
hol fűtőürész.
Négy égtáj ezrei ismerik
szeszéjeit.
Mit neki betondzsungel,
infrastruktúra,
kompjúter technika,
és szatellit az égben,
kabátok alá bújva
a préri dalát zúgja,
végeérhetetlen.

Pár emberöltő vezet
az indián teleptől idáig.
Itt tiporja sárba ős elementjét
magatehetetlen
-az utolsó csavargót talán,
ki errefelé vele kézen fogva járt,
és nála vert tanyát.

Eszét veszejtve,
túlélni tanítja a fákat,
- élni
- remélni
egy télen át.

Vadludakat nógat,
leszálló, gyapjas felhőket gyűjt
nagy gonddal,
hisz
téli szállásra készül az élővilág.

Lehelete köd,
fogása dermesztő.
Ha pusztul az élet,
reccsenő jégbe merevedve
ő is megy velük,
mint jó hajóskapitány,
mikor legénysége megsemmisül.

Bohókás természete
tréfából lekap egy-két kalapot
a sietős kobakokról.
Máshol,
összebújt szeretők haját kócolja egybe.
Majd, ha messze jár már,
szívükkel emlékezzenek rá is
- a múlt időre.

A tél küszöbén

Északi szél sarkantyúzza már a határt,
hordja kupacokba, fújja szanaszét,
-zörgő falevelek gyanánt-
illanó emlékeink kacatját.

Lics-pocsba lépünk,
szottyán a kedve az embernek is.
Hogy gyengül az őszi napsugár!
Tovaszálló felhők után nézünk,
míg lassan átlépjük a Tél küszöbét.

Örömeinket féltjük,
ha ránk tör a rideg valóság.
Hisz tudjuk,
az idő patkóját kovácsolja most jégből
a messzi világ.